

ת"פ 56438/05/18 - מדינת ישראל נגד תלעת אלכמלאת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 56438-05-18 מדינת ישראל נ' אלכמלאת(עציר) 18 דצמבר 2019

לפני
המאשימה
כבוד השופט ציון קאפח
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סולי לביא

נגד
הנאשמים
תלעת אלכמלאת (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד שמואל פלישמן

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, אשר הוגש במסגרת הסדר טיעון, שעניינן עבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין (להלן: "**החוק**").

1. עובדות כתב האישום המתוקן:

ביום 1.5.18 לפנות בוקר, שהו הנאשם ופייסל מוחמד (להלן: "**המנוח**") בנפרד, בגינת לוינסקי בת"א. במקום שהו גם אחרים.

באותה עת צעק הנאשם לעבר השוהים בגינה, השתולל, שבר בקבוקי בירה והשמיע קריאות גנאי. בשלב מסוים, התקרב הנאשם אל המנוח ובין השניים החל עימות, אשר במהלכו הנאשם דחף את המנוח אשר ניסה שוב ושוב להרחיק את הנאשם מעליו. הנאשם הורחק מהמנוח על ידי אחרים אך שב והתעמת עם המנוח בסמוך לאחר מכן.

במשך מספר דקות התעמת הנאשם מול המנוח ואחרים. הנאשם הורחק מהמקום והמנוח חזר למקום מושבו. בסמוך לאחר מכן, חזר הנאשם והתקרב אל המנוח, והמנוח שבר בקבוק בירה אשר אחז בידיו. הנאשם והמנוח המשיכו להתעמת כמתואר לעיל ולאחר מספר שניות השליך המנוח את הבקבוק השבור אל הקרקע במרחק מה מהשניים.

השניים המשיכו להתווכח והמנוח החל להתרחק מהנאשם כשהנאשם דוחף אותו. בשלב זה חזר הנאשם אל המקום בו היה מצוי הבקבוק השבור הרימו ונע אל המנוח.

בהגיעו אל המנוח דקר הנאשם את המנוח מעל אוזנו השמאלית באמצעות הבקבוק השבור, ומשניסה המנוח

להימלט שיסף הנאשם את גרונו של המנוח באמצעות הבקבוק השבור ונמלט מהמקום.

המנוח הובהל לבית חולים במצב קריטי, נותח, מאוחר יותר נמצא במצב של מוות מוחי וביום 13.5.18 נפטר מפצעיו.

2. הסדר הטיעון

.2

הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, המדינה תעתור לעונש שלא יפחת מ 12 שנים לצד ענישה נלווית של מאסר על תנאי ופיצוי, וההגנה תוכל לטעון כראות עיניה.

לגבי סעיף 3 לכתב האישום המתוקן, תוכל ההגנה להפנות לדיסק ת/49 ואת המשמעות שההגנה רואה בעימות המתואר לעניין העונש.

ביום 17.7.19 נדון הנאשם לשנת מאסר בפועל במסגרת תיק אחר. התביעה תבקש מאסר במצטבר בעוד ההגנה תעתור לחפיפת העונשים.

3. ראיות לעונש

.3

גיליון הרשעות קודמות.

מטעם ההגנה-דיסק ת/49 אשר הוגש במהלך שמיעת הראיות.

א. טיעוני התובע לעונש

.א

נסיבות האירוע הטראגי כפי שהן מפורטות בכתב האישום המתוקן.

ההרשעה המאוחרת כפי שתפורט בפרק נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הרפורמה בעבירות המתה והשלכותיה על נסיבות תיק זה.

הערכים המוגנים שנפגעו.

מדיניות הענישה הנוהגת.

עתירה לקביעת מתחם שבין 12-20 שנים מאסר וברף התחתון.

הודיית הנאשם בשלב מאוחר לאחר שרוב עדי התביעה נשמעו.

קשיים ראייתיים.

ב. טיעוני הסניגור לעונש

בטיעוניו הפנה ב"כ הנאשם לאלה:

נטילת אחריות והבעת צער על מות המנוח.

נסיבות חייו הקשות של הנאשם.

נסיבות האירוע והפנייה לת/49.

מנעד ענישה רחב.

עתירה למאסר בחופף.

תנאי מאסרו/מעצרו הנוכחיים של הנאשם.

לבסוף עתר הסניגור לענישה שלא תעלה על 6.5 שנות מאסר.

כל צד תמך יתדותיו בפסיקה.

ג. דברי הנאשם לעונש

בדבריו לעונש סיפר הנאשם כיצד אביו גירש אותו ואת אחיו מרהט, בהיותם ילדים-פירוט יובא בפרק נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה-הוא הגיע לתל אביב כדי לעבוד אך התדרדר לעולם הסמים. בשעת מעשה היה כהגדרתו "מסטול".

הנאשם חתם את דבריו בבקשת רחמי בית המשפט וסליחה מהמנוח והוריו וכן מאלוהיו.

4. דין והכרעה

בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין (תיקון 113), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

א. הערך החברתי שנפגע

נטילת חיי אדם פוגעת בערך החברתי החשוב מכל, שהוא קדושת חיי אדם. אין צורך להכביר במילים, על ערך חיי האדם ומשמעותה החמורה של גדיעת חיי אדם. בתי המשפט, לערכותיהם השונות, בדונם במעשים בהם קופחו חיי אדם עמדו על הערך העליון של קדושת החיים, שההגנה עליו מחייבת ענישה מחמירה אשר תבטא את האינטרס הציבורי בהגנה על אזרחים, וכן את הצורך בהרתעה, הגמול והמניעה, שיביאו, במידת האפשר,

לשמירה על ערך קדושת החיים.

בע"פ 9369/07, מיקל אנסטסיה נ' מדינת ישראל (4.6.09 נ פורסם בנבו) נקבע כי :

"קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי "זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו..." והאוסר (סעיף 2) על פגיעה "בחיי, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם".

וכן יפים דבריה של כב' השופטת שטרסברג-כהן בע"פ 7147/96 אזואלוס נ' מדינת ישראל, פ"ד(2) 412, 417-418 [פורסם בנבו]:

"[...] ידע הציבור, ידעו עבריינים פוטנציאליים וידע המערער כי נטילת חיי אדם היא החמורה שבעבירות וכי בנסיבות כפי שתוארו על-ידי בית משפט קמא, יש למצות את הדין עם הנאשם באופן שיבטא את הערכת החברה לחיי אדם כערך עליון, את סלידתה ושאת נפשה ממעשיו..."

ב. מדיניות ענישה

בפתח הדברים יש להתייחס לתיקון 137 לחוק העונשין (פורסם בספר החוקים 2779, 10 ינואר 2019, בעמ' 230), אשר נכנס לתוקפו ביום 10.7.2019 במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה. מטרתו העיקרית של התיקון היא לקבוע מדרג בין עבירות ההמתה.

לענייננו, הסעיף המתאים על פי התיקון הינו סעיף 301ב(ג) לחוק. וזו לשונו:

301ב. ...

(ג) על אף האמור בסעיפים 300 ו-301א, מי שגרם למותו של אדם ורואים אותו כמי שעשה את המעשה באדישות לפי סעיפים 34א(א)(1), 34ט(ב) או 34יד(ב) רישא, דינו - מאסר עשרים שנים.

בבחינת למעלה מן הדרוש יש לציין כי היסוד הנפשי הנדרש הינו זה המפורט בסעיף 20(א) וכהגדרתו בסעיף 20(א)(2) לחוק. לפי שהצדדים אינם חלוקים בסוגיה זו אין מקום להאריך בכך ודי בהפניה לע"פ 2772/11 נחמני נ' מדינת ישראל (21.3.12).

העונש על פי סעיף זה, נותר כפי שהיה לפי הסעיף הקודם, סעיף 298 לחוק - 20 שנות מאסר.

מתחם העונש ההולם ייקבע, אפוא, לאור עקרונות התיקון (כאמור בסעיף 25(ב) לתיקון) ותוך הפנייה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולפסיקה הקיימת.

1. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין- בעניינינו עסקינן באירוע אלימות מתפתח, לא מתוכנן, שהסתיים במותו הטראגי והמיותר של המנוח.

הנאשם הוא שהצית את אש התבערה. הוא צעק, השתולל ושבר בקבוקי בירה. יש יד ורגל לטענה כי אותה שעה היה "מסטול", לא רק על פי דבריו לעונש אלא גם על פי הראיות שהובאו בפניו. הנאשם הוא שחתר למגע עם המנוח והניסיונות להרחיקו מהמנוח לא עלו יפה. אכן, בשלב מסוים המנוח שבר בקבוק בירה אשר אחז בידיו, אולם הוא עשה כן רק משהבחין בנאשם מתקרב אליו פעם נוספת. כך או כך המנוח השליך את הבקבוק השבור מידי ו החל מתרחק מהנאשם. זה, לא הרפה מהמנוח, דחף אותו, **חזר אל הבקבוק השבור**, נטלו לידי, שב אל המנוח ודקר אותו מעל אוזנו השמאלית. משניסה המנוח להימלט, שיסף הנאשם את גרונו והביא למותו.

הצפייה בת/49, כבקשת ב"כ הנאשם, אינה מכהה במאומה את התמונה הקשה והחמורה. אינני יודע מה היו חילופי הדברים בין המנוח לנאשם, אך ניתן לקבוע בבירור כי מנוי וגמור היה עם הנאשם לפגוע במנוח. ניסיונות האחרים אשר שהו במקום להרחיקו מהמנוח לא הועילו וכך גם חפצו של המנוח לנתק מגע מהנאשם.

יש לציין כי את האירוע האלים כמו גם את מרבית העימות בין השניים, לא ניתן לראות כיוון שזה התרחש מחוץ לזווית הצילום. לאחר האירוע, כך מסתמן, נראה הנאשם רץ מהמקום.

2. מנעד הענישה הנוהגת בעבירת ההריגה הוא רחב. כך נאמר בע"פ 10045/17 **רבאייב נגד מדינת ישראל** [24.12.18], פסקה 11:

"מנעד הענישה הנוהגת בעבירת ההריגה הוא רחב. יש שעבירת ההריגה קרובה בנסיבותיה לעבירה של גרם מוות ברשלנות, ויש שהיא קרובה בנסיבותיה לעבירת הרצח. בנוסף, העונש מושפע כמובן מהנסיבות הייחודיות של כל מקרה ומקרה ומנסיבותיו האישיות של הנאשם... בנסיבות של עבירת הריגה הקרובה בנסיבותיה לרצח (במקרים רבים מסוג זה האישום המקורי היה, כמו בענייננו, בעבירת רצח), רמת הענישה הנוהגת היא במנעד שבין 12 ל- 20 שנות מאסר, אף כי היו מקרים של חריגה לקולה מטווח זה"

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר בפועל ממושכים במנעד רחב כמפורט להלן:

בע"פ 6162/10 **כבאז נ' מדינת ישראל** (11.6.13, פורסם בנבו) התקבל ערעור נאשם שהורשע בביצוע

הריגה ופציעה בנסיבות מחמירות. בעקבות ריב על חניה, נטל סכין מביתו, ודקר את המנוח בחזהו ובעכוזו. הדקירה חדרה ללב המנוח וגרמה למוות. במהלך האירוע, הנאשם אף פצע אדם נוסף באמצעות הסכין. בית המשפט העליון הקל בעונשו לעונש של 18 שנות מאסר בפועל בגין ההריגה, ושישה חודשים במצטבר בגין הפציעה (חלף 20 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה). הנאשם לוקה בסכיזופרניה. מדובר בתיק שהחל כתיק רצח, ובהכרעת דין מנומקת, ברוב של שניים נגד אחד, נקבע שמדובר בהריגה.

בע"פ 4705/11 **פרץ נ' מדינת ישראל** (29.6.14, פורסם בנבו) - נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע, לאחר הליך הוכחות, בעבירה של הריגה. הנאשם הגיע לגן ציבורי, שבו שהה המנוח. בין הנאשם למנוח התפתחו חילופי דברים ופרצה תגרה. במהלך הדברים דקר הנאשם את המנוח באזור הלב, וגרם למותו. הנאשם נדון ל-18 שנות מאסר בפועל (וכן הופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים בחופף). מדובר בנאשם צעיר, שלחובתו עבר פלילי מכביד, וריצה עונש מאסר קודם.

בע"פ 10045/17 **רבאייב נ' מדינת ישראל** (24.12.18, פורסם בנבו) התקבל ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירת הריגה. בעקבות ויכוח, הנאשם רץ לעברו של המנוח כשבידו סכין, דקר אותו דקירה אחת בחזה באמצעות הסכין, שלף את הסכין ונמלט מהמקום. כתוצאה מכך נגרם מותו של המנוח. נאשם צעיר, בעל רקע נפשי מורכב. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שבין 16 ל-20 שנות מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 18 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי בנסיבות של עבירת הריגה הקרובה בנסיבותיה לרצח, רמת הענישה הנוהגת היא במנעד שבין 12 ל-20 שנות מאסר, אף כי היו מקרים של חריגה לקולא מטווח זה, אך לא התערב במתחם שנקבע. לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי (למעט אי הרשעה בהיותו קטין), ולאור מצבו הנפשי המורכב, העמיד את עונשו על 16 שנות מאסר בפועל. כתב האישום הוגש מלכתחילה בגין רצח, אך הנאשם הורשע בהכרעת דין מנומקת בהריגה.

בע"פ 5464/07 **טגבה נ' מדינת ישראל** (21.2.08, פורסם בנבו) נדחה ערעורו של נאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של הריגה. בעקבות תגרה בקרבת מועדון, הגיע הנאשם למקום כשבכיסו סכין, והצטרף לתגרה. המנוח נתן לנאשם שתי סטירות, ובתגובה שלף הנאשם את הסכין, ודקר את המנוח שתי דקירות בחזהו, ונמלט. כתוצאה מכך נפטר המנוח. נאשם ללא עבר פלילי. הנאשם נדון ל-16 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 4209/14 **קרון נ' מדינת ישראל** (15.11.15, פורסם בנבו) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירה של הריגה. במהלך תגרה, הנאשם החל לתקוף את המנוח, תוך שהמנוח מנסה להתגונן מפניו ולברוח. בשלב זה, דקר הנאשם את המנוח דקירה אחת בבית החזה, אשר גרמה למותו. כתב האישום הוגש למעלה מ-10 שנים לאחר האירוע בעקבות הימלטות הנאשם מן הארץ. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שנע בין 11 ל-18 שנות מאסר. הנאשם היה ללא עבר פלילי בעת ביצוע העבירה, אך לאחר שנמלט מישראל, הורשע בחו"ל בעבירה של שוד. הנאשם נדון ל-15 שנות מאסר בפועל. הנאשם מלכתחילה הואשם ברצח, אך לאחר הליך הוכחות, זוכה מרצח והורשע בהריגה. הערעור התקבל בנוגע לרכיב הפיצוי בלבד.

בע"פ 6265/11 **בן בסט נ' מדינת ישראל** (25.10.12, פורסם בנבו) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של הריגה. בעקבות קטטה שפרצה מחוץ לאולם אירועים, הנאשם ניגש למטבח ונטל סכין, חזר למקום הקטטה ודקר את המנוח, דקירה אחת בבטנו, שגרמה למותו. נאשם צעיר, ללא עבר פלילי. התיק החל כתיק רצח, ובמסגרת הסדר טיעון תוקן להריגה במסגרת הסדר טיעון, שבו הוסכם כי המאשימה תעתור ל-15 שנות מאסר בפועל. הנאשם נדון ל-15 שנות מאסר בפועל.

בהתאם לאמור לעיל ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם ינוע בין 12 עד 18 שנות מאסר בפועל.**

ג. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם נטל אחריות והודה במיחוס לו, אך הוא עשה כן בשלב מאוחר יחסית וכאשר מסכת ראיות התביעה כמעט הושלמה. המשקל אשר יינתן להודאה יהיה אפוא יחסי.

הנאשם, בן 24 בשעת מעשה וגדל בעזובה רבה. אביו המנוח ריצה עונשי מאסר בפועל בגין נקיטת אלימות כלפי משפחתו שלו. אמו של הנאשם נטלה את ילדיה וברחה לעזה. למרבה הצער האם נפטרה בהיות הנאשם בגיל 10 והילדים חזרו לחזקת האב אשר הפנה להם עורף. הנאשם נותר ללא השכלה ובמהלך חייו נעזר בעמותות שונות אך עד מהרה התדרדר לעולם הסמים והאלכוהול. במהלך מעצרו בתיק זה נפטר אביו, אך הנאשם לא נטל חלק בלווייתו. בפועל נותר הנאשם ללא מעטפת משפחתית כלשהי. במהלך ריצויו המאסר הנוכחי נותר הנאשם ללא זכויות כלשהן לפי שהיה עצור בתיק זה.

לנאשם הרשעה מאוחרת לעבירה הנוכחית הכוללת 5 תיקי בית משפט ומב"ד שעניינם, עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית (ריבוי עבירות), תיווך לסחר בסמים, תקיפה חבלנית, איומים והחזקת החשוד כגנוב.

בגין אלה נדון הנאשם ביום 17.7.19, לשנת מאסר בפועל במסגרת ת"פ 57424-02-18 בית משפט השלום בתל אביב.

כל העבירות, למעט אחת, בוצעו במועדים קודמים לעבירה הנוכחית ובאותו מקום ממש-גינת לוינסקי בת"א.

הנה כי כן הנאשם מצוי בנסיגה עקבית ומתמדת שראשיתה בחודש נובמבר 2015, המשכה בשנים 2016-2017 ואחריתה באירוע הקטלני הנוכחי.

יש לקבוע כי ראוי היה שעונשו של הנאשם, יעמוד על מחצית המתחם, אלמלא נימקה התביעה את עתירתה לתחתית המתחם בקשיים ראייתיים. לכך יש להוסיף גם את גם נסיבות חייו הקשות של הנאשם אשר מצא עצמו

בגיל צעיר מאד אדון לגורלו, ללא תמיכה משפחתית כלשהיא. כך התדרדר לעולם הסמים, האלכוהול והפשע.

5. נותר לדון בשאלה האם שנת המאסר אשר הוטלה על הנאשם בתיק האחר, תהיה חופפת או מצטברת לעונש אשר יוטל עליו כעת.

על פי הוראת סעיף 45 לחוק, עונשי מאסר המוטלים על מורשע בדינו ירוצו בחופף, אלא אם קבע בית-המשפט אחרת:

45. (א) מי שנידון במשפט אחד לענשי מאסר בשל עבירות שונות, ולא הורה בית המשפט שישאם, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא את עונש המאסר של התקופה הארוכה ביותר.
(ב) מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר.
(ג) מי שנידון לשתי תקופות מאסר או יותר שאחת מהן חופפת בחלקה את האחרת, אין עליו, לאחר שנשא תקופת המאסר האחת, אלא שארית תקופת המאסר האחרת שאינה חופפת.

קרי, נאשם אשר נגזר עליו לרצות כמה וכמה עונשי מאסר בפועל - **בין שעונשי המאסר נגזרו בה-בעת ובין שנגזרו בזמנים שונים** - יישא בעונשי המאסר בחופף, אלא אם הורה בית-המשפט כי יישאם במצטבר, כולם או מקצתם.

ניתן לומר כי במקום בו סבור בית-המשפט, בנסיבות העניין הספציפי, כי שיקולי הגמול וההרתעה גוברים על שיקולים אחרים, תגבר הנטייה לצבור עונשי מאסר, במלואם או בחלקם. ראו למשל את דברי בית-המשפט בע"פ 670/80 **אבוחצירא נ' מדינת ישראל** [11], בעמ' 695:

"...החלטת בית המשפט על הצטברות או חפיפה תלויה בנסיבות כל מקרה ומקרה. נסיבות מקרה זה הצדיקו את ההוראה בדבר הצטברות העונשים. כאן נעברו העבירות תוך חתירה תחת אושיות המשפט..."

כך הדבר בעבירות רצח וכן בעבירות הפוגעות בערכים חשובים של הפרט ושל הכלל, של היחיד ושל החברה. ראו עוד: ע"פ 597/88 **אנג'ל נ' מדינת ישראל** [12], בעמ' 253-256; ע"פ 1849/90 **שחאדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.90); ע"פ 5443/98 **מדינת ישראל נ' מנשרוב** (פורסם בנבו, 27.12.99), ע"פ 5023/99 **חכמי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3) 406, ע"פ 5567/99 **מדינת ישראל נ' גיוסי** (פורסם בנבו, 05.06.00).

מן ההלכות ניתן ללמוד כי עבירות חמורות, עבירות שבוצעו בנסיבות קשות, עבירות שבוצעו בברוטליות, עבירות

הפוגעות באינטרסים חשובים לחברה, עשויות להצדיק ענישה מצטברת על מי שהורשע בדינו. והכול כמובן בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

בנסיבות המקרה אשר בפניי מונחים על כפות המאזניים, זה מול זה, שני שיקולים כבדי משקל: היות הנאשם בשעת מעשה הלום אלכוהול וסמים (ראה למשל דוחו"ת שוטרי הסיור ת/53א' וב'), **תולדה של העזובה הקשה שהייתה מנת חלקו**, מול חומרת העבירה אשר הביאה לאובדן חיי אדם.

שקלול שני הנתונים מוליך לטעמי לצבירת העונשים אך לא באופן מלא.

אשר לפיצוי

לא נעלמו מעיניי נסיבות חייו של הנאשם. עם זאת, יש להדגיש כי העבירה בה הורשע הנאשם הינה מן החמורות שבספר החוקים, ואין צורך להכביר מילים אודות הנזק הכבד שנגרם למעגל הראשון של נפגעי העבירה, בין אם מדובר בכאב וסבל ובין אם הוא נבחן בהיבטיו הכלכליים.

ככלל, לבית המשפט נתונה סמכות מכוח הוראת סעיף 77(א) לחוק, לחייב מורשע בדין בתשלום פיצוי בגין נזק או סבל שנשא בו הקורבן, ובפסיקה נקבע שאין צורך להוכיח את שיעורו והוא עניין להערכתו של ביהמ"ש (ראו: רע"פ 2976/01, **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3), 418), וע"פ 6452/09 **קאסם עלי נ' מדינת ישראל** (22.07.2010)) ובאשר לשיעור הפיצוי, נפסק, כי אינו קשור ואינו מושפע בשום אספקט מיכולתו הכלכלית של הנאשם ועליו לשאת בו גם אם מצבו הכלכלי רעוע, ואפילו בהיעדר יכולת כלכליות (ראו: ע"פ 2661/12, **פלוני נ' מדינת ישראל** (19.11.12)).

ברי, כי סכום הפיצוי אותו אני עומד לפסוק אינו משקף את מלוא הנזקים, כדרכו של פיצוי "פלילי". יש כמו כן בדעתי ליתן משקל לעובדת היות הנאשם נעדר מעטפת משפחתית או אחרת אשר תסייע בעדו לעמוד בתשלום הפיצוי.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים :

6.

א. 12 שנים מאסר בפועל שמנינם בניכוי ימי המעצר מיום 1.5.18 ועד יום 17.7.19. אני קובע כי תקופה זו תהיה 6 ח' בחופף לתקופת המאסר שמרצה הנאשם במסגרת ת"פ 57424-02-18 של בית משפט השלום בתל אביב ו- 6 ח' תהיה במצטבר.

ב. שנה מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירת פשע כנגד הגוף במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו.

ג. 9 ח' מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מסוג עוון כנגד הגוף במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו.

ד. אני מחייב את הנאשם בפיצוי בסך 50,000 ₪ אשר יועבר למשפחת המנוח על פי פרטים שיימסרו ע"י הפרקליטות. הפיצוי יופקד עד ולא יאוחר מיום 1.1.2021.

מוצגים יחולטו לטובת אוצר המדינה או יושמדו, הכל לפי שיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ' כסלו תש"פ, 18 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.